

„Moj Bog,“ odgovori Frice, „kako pa naj to naredim? Vsaj nimam ognja, pa tudi ne vem, kako se korun peče.“

Jakob se debelo smeje in reče: „Ali ni nič tega v vaših knjigah?“ —

„Nič, prav nič, ljubi Jakob,“ odgovori žalostni Frice.

„Poglejte tedaj, da več vem, nego vi in vse vaše knjige, pa se vendar ne baham zavoljo tega!“ — To rekši vstane Jakob, vkreše gobo, dene jo v perišče suhe trave, pomaha ž njo na desno in na levo, in berž je začela suha trava s plamenom goreti, ter naredi takó v kratkem prav velik ogenj. Ko je suha hosta in vejevina nekaj časa gorela, položi Jakob korona v žerjavico in Fricetu je ta prosta večerja prav dobro dišala. Potem mu prinese suhega sena iz bližnje senožeti za podzglavje in vso noč je kuril poleg njegove postelje. Še le zdaj je spoznal Frice velikost svoje neumnosti in je *terdno sklenil, da ne bode v prihodnje nikoli več zarad svoje učenosti tako visoko nosa vihal, še manj pa druge ljudi zaničeval, ki so brez svoje krivde ostali v nevednosti.*

Drugo jutro ga pelje Jakob zopet k njegovim staršem, in ko oče zvedó, kaj je Jakob njihovemu sinu dobrega storil in kako ga je ozdravil njegove neumnosti, odločili so mu vsako leto petdeset kron plačila.

(Kampe.)

Zgled otroške ljubezni.

Nežica, hči neke udove in najrevnejša deklica v vasi, bila je prav mirnega in spodobnega obnašanja. Pri izpraševanji v šoli je znala na vsako vprašanje izverstno odgovoriti; vsi so hvalili njeno lepo pisavo. Pohvalili so jo vsi nazoči in gospod župnik so jej podarili verh tega še lepo vezano knjižico. To jo je zeló veselilo in z največo radostjo je ogledovala prelepo knjižico od zunaj in znotraj.

Po končanem izpraševanji gré k gospodu župniku in se serčno zahvali za podarjeno knjižico. Vendar pa vidijo gospod župnik, da jej leži še nekaj na serci; vprašajo jo prav prijazno, kaj želi. S solznimi očmi jim odgovori: „Prečastiti gospod župnik, knjižica, ktero ste mi podarili, mi je zeló zeló draga, zato ker bi se iz nje mnogo koristnega lahko naučila. Pa domá imam bolno mater. Osem dni so že v postelji, nobenega krajcarja ne morejo zaslužiti. Prosila bi gospoda župnika, da bi mi dali raje denar, kolikor veljá ta knjižica, da ga ponesem bolnej svojej materi, da si kupijo gorke juhe.

Ginjeni otročje ljubezni, pravijo gospod župnik dobroserčnej deklici: „Le obderži knjižico, dobro dete, zaslužiš jo, ker si tako dobroserčna, da bi jo rada celó vernila in to zatagadelj, da bi pomagala svojej materi, čeravno, kakor praviš, ti dela knjižica veliko veselja. Tù imaš nekoliko denarja za svojo bolno mater; danes je bodem sam obiskal, pa bom za naprej tudi jaz za-nje skerbel, ker so te tako lepo in dobro izredili. Le bodi vedno tako dobra in usmiljena deklica in Bog ti bo dal srečo že na tem svetu.“

Tako so govorili gospod župnik. Deklica pa urno teče domú, ter pové bolnej materi, da je bodo gospod župnik še danes obiskali. Mati pritisnejo dobro hčerko na svoje persi in solzé veselja jim v očéh zaigrajo. Odslej so skerbeli gospod župnik za dobro deklico in tudi za mater, in mati so ineli še v sivej svojej starosti dobro svojo hčerko kot zvesto postrežnico!

Ivan V.

Lesena sablja.

Ko je cesar Jožef po svojih deželah popotoval, prehití ga nekega večera temá, da ne more dalje. Stopi tedaj v bližnjo kerémo, da večerja in prenočí. Čez prag izbe stopivši, zagleda živahno druhal pivecv, kateri mu kličejo: „Le sém imamo ga, pa bi ga še radi.“ To se vé, da je bil cesar preoblečen, zatorej si ne dá dvakrat reči, a to timveč ker so bili pivci vojaki. Vsede se k njim, ter ga spravljajo pod kožo, da je bilo kaj. Polagano pa zgine zdaj eden zdaj drugi in nazadnje sta ostala sam cesar pa neki vojak. Še tega bi cesar rad spravil. Ali vojak že močno vinjen odgovori: „Serkat ga morava; akoravno denarja nimava, bom pa sabljo zastavil, vsaj imam tako leseno sabljo, ki mi v denarnej stiski dostikrat pomaga, ktero v nožnico vtaknem mesto železne. Rečeno storjeno. Izlivata ga še precej časa in nazadnje se vendar pobere tudi ta vojak, kaj pa da, brez sablje. Drugo jutro po krepivnem spanji bi imel cesar odriniti, pa poprej hoče plačati vojaku vince, ktero sta sinoči popila. Imeli so hudodelnika v tistem kraji, ki je bil k smerti obsojen, da mu bodo glavo odsekali. Peljejo ga na morišče; ž njim pa veliko vojakov, med kterimi je bil tudi uni z leseno sabljo.

Cesar prijezdi na vrancu v cesarskej obleki in v večej časti kakor sinoči, ko je bil preoblečen. Poglavar mora odločiti, kdo bode glavo sekal. Cesar pokliče tistega vojaka s kterim je sinoči pil, dobro vedoč, da ima leseno sabljo. „Joj kako bom glavo sekal?“ zakriči prestrašeni vojak. Švigajo mu misli po glavi, kako bi jo zvil. Skuha jo, ter zakriči, sabljo deržeč: „Ako si nedolžen, naj postane moja sablja lesena.“ V tem hipu jo zasučé in — bila je lesena. Zdaj pokliče cesar vojaka k sebi, pové mu sinočno ravnanje in zvitéj buči častništvo podelí, hudodelnika pa oprosti smerti.

Volk in jagnje.

(Basen.)

Jagnje je pilo vodo na potoku. Daleč od njega je pil tudi volk, toda bliže pri izviru. Ko zagleda volk jagnje, ktero veliko niže pije od njega, zadere se nad njim rekoč: „Zakaj mi kališ vodo, da je piti ne morem?“ — „Kako bi neki to bilo,“ odgovori ubogo jagnje, „vsaj vendar stojim mnogo niže od tebe in tudi voda teče od tebe dolí k meni!“ — Volk se razjezi ter pravi: „Zdaj je ravno pol leta, kar si me ti opravljalo.“ — „Kako more vendar to biti!“ odgovori jagnje, „takrat mene še ni na svetu bilo.“ — „Bil je pa tvoj oče ali pa tvoja mati in treba je, da se maščujem“ reče volk ter razterga nedolžno jagnje.

Močnejšemu vselej obveljá, — ne prepiraj se ž njim.